

тиста съ „роличката“ : тъкмо получи вдъхновение да попадне въ тонъ, да пламне актьорското му сърдце и да почне да гори — и ролята се свършила. За силни темпераменти такива роли сж нещастие : огънятъ имъ изгаря извънъ сцената въ тревожни вълнения. Така бѣше приблизително и съ Богомилъ Андреевъ. Колкото и хубаво да изнасяше малкитѣ си роли на разсилни, разпоредители, портиери, директори на кабарета, селяни, търговци, еснафи, стражари, чиновници, благородници и др. той не правѣше съ тѣхъ поразително впечатление предъ публиката. Но художествено то ръководство зорко следѣше неговия развой и го „дебнѣше“ съ нѣкоя трудна роля. Въ епизодичнитѣ фигури неговата дарба стоеше засѣнчена отъ изпълнението на голѣмитѣ роли и само отъ време на време блесваше, разбира се, когато случаятъ позволяваше и — фактическиятъ материалъ на ролята.

Ето единъ повърхностенъ погледъ върху нѣкои отъ по-малкитѣ му роли :

Какъ тежи докторътъ („Непознатото момиче“) съ професията си : прикѣталъ е въ себе си истинска човѣщина.

А колко ли години е билъ директоръ на кабарето ? („Периферия“) Какъ ходи въ своето заведение, какъ се разпорежда — загриженъ за посетителитѣ си !